

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PRVI ODJEL SUDA

PREDMET KLIBA protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 30375/16)

PRESUDA

STRASBOURG

18. travnja 2019.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Kliba protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

Aleš Pejchal, *predsjednik*,

Tim Eicke,

Jovan Ilievski, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 26. ožujka 2019.

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 30375/16) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Slobodan Kliba („podnositelj zahtjeva“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“) dana 24. svibnja 2016. godine.

2. Podnositelja zahtjeva zastupala je gđa V. Drenški Lasan, odvjetnica iz Zagreba. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

3. Dana 12. srpnja 2018. godine Vlada je primila obavijest o prigovoru u pogledu poštenosti kaznenog postupka, a ostatak zahtjeva proglašen je nedopuštenim u skladu s pravilom 54. stavkom 3. Poslovnika Suda.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnositelj zahtjeva rođen je 1954. godine i živi u Vodnjanu.

5. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

6. Dana 9. srpnja 2010. protiv podnositelja zahtjeva podnesena je optužnica pred Općinskim sudom u Puli-Pola zbog bludnih radnji.

7. Suđeno mu je u skraćenom postupku. Tijekom postupaka pred prvostupanjskim i drugostupanjskim sudom zastupao ga je odvjetnik M.K.

8. Dana 11. listopada 2011. Općinski sud u Puli-Pola proglasio je podnositelja zahtjeva krivim po optužnici i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine.

9. Dana 7. studenog 2011. podnositelj zahtjeva podnio je žalbu Županijskom sudu u Puli-Pola, u kojoj je osporio činjenične i pravne osnove

za osuđujuću presudu protiv njega i odluku o kazni. Nije zatražio da on ili njegov odvjetnik budu pozvani na sjednicu žalbenog vijeća.

10. Točno neutvrđenog datuma 2011. godine, Županijski sud u Puli-Pola, postupajući kao žalbeni sud, prosljedio je žalbu podnositelja zahtjeva i spis Općinskog suda u Puli-Pola, Županijskom državnom odvjetništvu u Puli-Pola na uvid i očitovanje.

11. Dana 7. prosinca 2011. Županijsko državno odvjetništvo u Puli-Pola vratilo je spis Županijskom sudu u Puli-Pola uz podnesak koji glasi kako slijedi:

„Protiv presude Općinskog suda u Puli-Pola, broj K-344/10 od 11. listopada 2011., u kaznenom predmetu protiv Slobodana Klibe, zbog kaznenog djela iz čl. 193 st. 2 u vezi čl. 192 st. 1 Kaznenog zakona, žalbu je podnio okrivljenik Slobodan Kliba i to zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede Kaznenog zakona, odluke o kazni i odluke o troškovima postupka.

Smatram da je žalba neosnovana, pa predlažem da se ista odbije, jer po mojem mišljenju u ovom kaznenom postupku činjenično je stanje pravilno utvrđeno, Kazneni zakon nije povrijeđen, a kaznena sankcija koja je izrečena primjerena je vrsti i težini kaznenog djela za koje je okrivljenik oglašen krivim. Troškovi kaznenog postupka pravilno su odmjereni, a okrivljenik ih, s obzirom na imovno stanje, može podmiriti.“

Predmetni podnesak nije prosljedjen obrani.

12. Dana 20. siječnja 2012. Županijski sud u Puli-Pola održao je sjednicu kojoj stranke nisu prisustvovala. Istoga je dana odbio žalbu kao neosnovanu i potvrdio je prvostupanjsku presudu.

13. Dana 13. ožujka 2012. podnositelj zahtjeva, zastupan po odvjetnici V.D.L., podnio je ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, prigovarajući, *inter alia*, da mu je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje jer podnesak Županijskog državnog odvjetništva u Puli-Pola nije bio dostavljen obrani.

14. Dana 14. siječnja 2016. Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva kao neosnovanu. Presudio je da činjenica da podnesak Županijskog državnog odvjetništva u Puli-Pola od 12. srpnja 2013. nije prosljedjen podnositelju zahtjeva nije dovela do povrede njegovih ustavnih prava, imajući u vidu sadržaj podneska, činjenicu da mu je suđeno u skraćenom postupku i činjenicu da nije zatražio da on ili njegov odvjetnik budu pozvani na sjednicu žalbenog vijeća.

15. Odluka Ustavnog suda dostavljena je zastupniku podnositelja zahtjeva 2. veljače 2016. godine.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

16. Mjerodavno domaće pravo na snazi u relevantno vrijeme, a koje se odnosi na prosljeđivanje obrazloženih podnesaka Državnog odvjetništva u tijeku žalbenog postupka obrani izloženo je u predmetima *Zahirović protiv*

Hrvatske (br. 58590/11, stavci 23. i 25., 25. travnja 2013.) i *Lonić protiv Hrvatske* (br. 8067/12, stavci 36. i 37., 4. prosinca 2014.).

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

17. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da nije imao pošteno suđenje jer podnesak Državnog odvjetništva žalbenom sudu u kaznenom postupku protiv njega nije bio dostavljen obrani. Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

„1. ... u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega...svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično... ispita njegov slučaj. ...“

A. Dopuštenost

18. Sud primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije. Dalje primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

19. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je povrijeđeno njegovo pravo na pošteno suđenje.

20. Vlada je tvrdila da podnesak Županijskog državnog odvjetništva u Puli-Pola sadržava samo opće izjave i da nije potkrijepljen analizom bilo činjeničnih bilo pravnih pitanja u predmetu. Nije mogao ni na koji način utjecati na odluku Županijskog suda u Puli-Pola. Stoga nije bilo razloga da predmetni podnesak bude dostavljen obrani.

21. Nadalje je tvrdila da je u postupku pred prvostupanjskim i drugostupanjskim sudom podnositelja zahtjeva zastupao iskusni odvjetnik M.K., koji je morao znati da će žalba koju je podnijela obrana i prvostupanjski spis biti proslijeđeni nadležnom državnom odvjetništvu na uvid i očitovanje. Odvjetnik je stoga mogao zatražiti da mu se odobri pristup drugostupanjskom spisu i da se podnesak državnog odvjetnika dostavi odbrani. Štoviše, ni podnositelj zahtjeva, ni njegov odvjetnik nisu zatražili da prisustvuju sjednici žalbenog vijeća. Da su to zatražili, saznali bi za podnesak državnog odvjetnika i mogli bi na njega odgovoriti.

2. Ocjena Suda

22. U predmetima *Zahirović* (gore citiran, stavci 44. - 50.) i *Lonić protiv Hrvatske* (br. 8067/12, stavci 83. - 86., 4. prosinca 2014.), Sud je utvrdio povredu načela jednakosti stranaka u postupku i prava na kontradiktorni postupak na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije jer podnesak nadležnog državnog odvjetništva žalbenom sudu, nije bio prosljeđen obrani.

23. Kao i u predmetu *Zahirović*, na temelju mjerodavnog domaćeg prava primjenjivog u relevantno vrijeme, u ovom predmetu sudovi nisu imali obvezu proslijediti mišljenje nadležnog državnog odvjetnika obrani (vidi stavak 16. ove presude, s daljnjim referencama na stavke 23. i 25. presude *Zahirović*, posebice članak 373. Zakona o kaznenom postupku iz 1997. godine).

24. U odnosu na tvrdnju Vlade da predmetni podnesak tužiteljstva sadrži samo opće izjave i da nije mogao ni na koji način utjecati na odluku žalbenog suda (vidi stavak 20. ove presude), Sud napominje da je podnesak predstavljao obrazloženo mišljenje o osnovanosti predmeta čija je svrha bila utjecati na odluku žalbenog suda pozivanjem na odbijanje žalbe (vidi stavak 11. ove presude). Sud ponavlja kako načelo jednakosti stranaka u postupku ne ovisi o daljnjoj, količinski mjerljivoj nepoštenosti, koja proizlazi iz postupovne nejednakosti. Obrana je ta koja treba ocijeniti iziskuje li neki podnesak reakciju. Stoga je nepošteno da optužba dostavi podneske sudu bez znanja obrane (vidi gore citirani predmet *Zahirović*, stavci 43. i 48.; gore citirani predmet *Lonić*, stavak 84., i *Bulut protiv Austrije*, 22. veljače 1996., stavak 49., Izvješća o presudama i odlukama 1996-II).

25. Glede Vladine tvrdnje da je odvjetnik podnositelja zahtjeva morao znati da će žalba koju je podnijela obrana i prvostupanjski spis biti prosljeđeni nadležnom tužitelju na uvid i očitovanje, te je stoga mogao zatražiti da mu se odobri pristup drugostupanjskom spisu i da se podnesak tužiteljstva dostavi obrani (vidi stavak 21. ove presude), Sud ponavlja da je na domaćim sudovima bilo da obavijeste podnositelja zahtjeva da je podneseno očitovanje i da može, ako želi, dati primjedbe u pisanom obliku (vidi, primjerice, predmet *Göç protiv Turske* [VV], br. 36590/97, stavak 57., ECHR 2002 V). Zahtijevanje od odvjetnika podnositelja zahtjeva da preuzme inicijativu i povremeno se informira o tome jesu li neki novi elementi uključeni u spis predstavljalo bi nametanje nerazmjernog tereta i ne bi nužno jamčilo stvarnu mogućnost za davanje primjedbi na očitovanje (ibid., i *Milatová i drugi protiv Češke Republike*, br. 61811/00, stavak 61., ECHR 2005 V).

26. Konačno, Vlada je tvrdila da su podnositelj zahtjeva i njegov odvjetnik mogli saznati za podnesak državnog odvjetnika i na njega odgovoriti da su zatražili da prisustvuju sjednici žalbenog vijeća (vidi stavak 21. ove presude). Sud se ne slaže s tim stajalištem jer bi prihvaćanje te tvrdnje zapravo značilo da bi pitanje hoće li okrivljenik biti obaviješten o tome da je

tužiteljstvo dostavilo očitovanje o osnovanosti njegovog predmeta, u cijelosti ovisilo o prisustvovanju obrane na sjednici žalbenog vijeća. Prema ocjeni Suda, to bi također predstavljalo nametanje nerazmjernog tereta obrani, a pravo obrane da sazna za podnesak tužiteljstva u žalbenom postupku i daje primjedbe na njega bi bilo besmisleno.

27. S obzirom na gore navedeno, Sud zaključuje da načelo jednakosti stranaka u postupku i pravo na kontradiktorni postupak nisu poštovani u ovom predmetu.

28. Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

29. Člankom 41. Konvencije propisano je:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutar nje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Naknada štete

30. Podnositelj zahtjeva potražuje iznos od 2.500 eura (EUR) na ime neimovinske štete.

31. Vlada je taj zahtjev smatrala pretjeranim i nepotkrijepljenim.

32. Imajući u vidu sve okolnosti ovog predmeta, Sud prihvaća da je podnositelj zahtjeva pretrpio neimovinsku štetu koja se ne može nadoknaditi samo utvrđivanjem povrede. Procjenjujući na pravičnoj osnovi, Sud podnositelju zahtjeva dodjeljuje 1.500 eura (EUR) na ime naknade neimovinske štete, uz sve poreze koji bi mu mogli biti obračunati.

B. Troškovi i izdatci

33. Podnositelj zahtjeva također potražuje 10.000 hrvatskih kuna (HRK) (približno 1.345 EUR) na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima i 1.200 EUR na ime troškova i izdataka nastalih pred ovim Sudom.

34. Vlada je osporila te zahtjeve.

35. Prema sudskoj praksi Suda podnositelj ima pravo na naknadu svojih troškova i izdataka samo ako je dokazano da su stvarno i nužno nastali i bili razumni glede iznosa.

36. U ovome predmetu, uzimajući u obzir dokumente koje ima u posjedu i prethodno navedene kriterije, Sud smatra razumnim dosuditi podnositelju zahtjeva iznos od 850 EUR na ime troškova i izdataka nastalih u postupcima pred domaćim sudovima i 1.000 EUR na ime troškova i izdataka nastalih pred ovim Sudom, uvećan za sve poreze koji bi mogli biti zaračunati podnositelju zahtjeva.

C. Zatezna kamata

37. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna poena.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je zahtjev dopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *Presuđuje*
  - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune po tečajnoj stopi važećoj na dan namirenja;
    - (i) 1.500 EUR (tisuću petsto eura), na ime naknade neimovinske štete, uz sve poreze koji bi mogli biti obračunati;
    - (ii) 1.850 EUR (tisuću osamsto pedeset eura), uvećano za sve poreze koje bi se mogli zaračunati podnositelju zahtjeva, na ime troškova i izdataka;
  - (b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna poena.
4. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 18. travnja 2019. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Aleš Pejchal
Predsjednik

© 2019 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakciju istoga.